

*„Rendkívüli... tekervényes, és minden kanyarban
előbukkanó sötét titkokkal átszőtt.”*

ALEXANDRA BURT

ALEX DAHL

Fiú a küszöbön

ELSŐ FEJEZET

KEDD VAN, dühösen ébredek. Ez gyakran előfordul velem, hogy őszinte legyek, de ma még a szokásosnál is rosszabb. Először is, mert egyedül ébredek – Johan ebben a hónapban már harmadszor ment Londonba –, másodszor pedig, mert október van, és majdnem kilencig teljesen sötét lesz. Kelletlenül kikászálódok az ágyból, és egy darabig elácsorgok a kikötőre néző ablakban. Még hét óra sincs, de az öböl túloldalán már kocsik araszolnak az autópálya felé. A kikötő vize vékony, kíséreties jégrétegen át tompán tükrözi a holdfényt. Odalent a lányaim máris elkezdtek veszekedni. A telefonomra pillantok, és látom, hogy teli van üzenetekkel meg nem fogadott hívásokkal, de most még egyszerűen képtelen vagyok foglalkozni velük. A múlt héten annyi minden összejött, hogy alig voltam bent az irodában, de ma bemegyek.

Veszek egy-két eltúlzottan mély levegőt, és tekintetemet a holdra szegezem, amely még mindig magasan áll az égbolton; az odafigyelés viszi előre az embert, hallottam valahol. Megpróbálom olyannak látni Sandefjordot, amilyen nyáron szokott lenni, amikor tényleg öröm megállni itt az ablak-

ban, és kinézni a hobbitsónakoktól nyüzsgő balzsamos, nyugodt belső kikötőre, és a késő esti verőfényre. Nálunk többet süt a nap, mint szinte bárhol másutt Norvégiában, de azt kell, hogy mondjam, a telek különösen nyirkosak és szürkék. Az időjárás-előrejelzés szerint délután újra szakadó esőre számíthatunk, de egyelőre hűvös és tiszta az idő. Veszek még néhány mély levegőt, mentálisan felvértezem magam az előttem álló napra. Azt hiszem, néha mindenki sötét helynek érzi a világot.

A KEDD pocsék egy nap az én kis világomban. Főleg most, hogy Marialuz úgy döntött, félidőben otthagy bennünket, én meg itt állok au pair nélkül. Úgy látszik, az ilyenekkel nem lehet zöldágra vergődni. Nem különösebben szeretem, ha idegenek vannak a házamban, de magától értetődően azt sem szeretem, ha mindent nekem kell csinálnom. Egyszerűen nem megy. Főleg kedden nem, amikor mindkét lánynak különórája van, a város két különböző végében. Nicoline ötre jár balettozni, Hermine pedig hatra úszni. Mivel Nicoline fél hétkor végez, be kell érte autóznom a városba, aztán visszamenni vele az uszodához, ahol negyed nyolcig ronda műanyag székeken üldögélve kisgyerekek bukdácsolását nézzük a vízben. Amíg ott vagyunk, Nicoline a teljes fél órát végignyavalyogja, hacsak nem hagyom YouTube-os sminkvideókat nézni a telefonomon, és nem veszek neki cukorkát, de persze hagyom és veszek. Nyilván.

Ma este különösen feszült és ingerlékeny kedvemben vagyok, mivel a munkahelyemen nem egészen terv szerint alakultak a dolgok. Néha a szó szoros értelmében kezemből töröm igyekezetemben, és mégis panaszkodnak. An-

gela Salomonsennek ma volt képe azt írni nekem e-mailben, hogy a Lyonból rendelt ibolyaszínű, kézimunkázott nyersselyem díszpárnák az ő télikertjének sajátos fényében galambszürkének látszanak, és hogy fel tudnám-e őt azonnal hívni, hogy megbeszéljük a helyzetet. Belsőépítésként ilyesmikkel vagyok kénytelen foglalkozni egy elkényeztetett, unatkozó feleségekkel teli, tehetős városban. Néha úgy gondolom, már az is kész csoda, hogy egyáltalán dolgozom, ha azt veszem, hogy van két kisgyerekem, a férjem állandóan utazik, és nincs au pair-em. Nem mintha muszáj lenne, csak nagyon szeretem, amit csinállok, és igen sokba kerülök magamnak. Azonkívül az én köreimben határozottan lustaságnak tekintik, ha valaki otthon marad. Kivéve, ha valami bögresüti-vállalkozást visz egyenesen a konyhapultról, és még blogol is róla, márpedig én nem, mivel utálok a bögresütit, meg a blogokat *is*.

Odakint zuhog, és miközben a medence mögötti, padlótól mennyezetig érő ablakokat ostromló özönvizet nézem, szöveget üt a fejembe, hogy már nem is emlékszem, mikor nem esett utoljára. Az október alighanem egy csomó helyen ugyanilyen, de azt hiszem, én azok közé tartozom, akik különösen érzékenyek a sivár égboltra és a nyirkos szélre – Bika vagyok, és azt szeretem, ha mindenkor szép a környezetem.

Ahogy a gyerekek az egyméteres ugródeszkánál felsorakoznak, megakad a szemem egy kisfiún. Nem is tudom, miért. A többi gyereknél jóval kisebb, sima bőre sötét olívabarna. A sarkán rugózik, a két karját dörzsölgeti, de az arca tökéletesen mentes a sorára váró többi gyerek bárgyú kifejezésétől. Ijedtnek látszik. Körbenézek a párás, túlfűtött helyiségben várakozó többi felnőttön, hátha valamelyikük

a srác szülője – nem emlékszem, hogy láttam volna már itt. Látom a dagi Sara hájas anyját; mindig azon igyekszem, nehogy kénytelen legyek szóba elegyedni vele – többektől is azt hallottam, hogy nagyon sóher, nekem meg úgy hiányzik egy levakarhatatlan anyuci-barátnő, mint púp a hátamra. Itt van Emrik apja – jóvágású pasi, akivel annak idején együtt jártam suliba, és aki most rendőrtiszt, és hébe-hóba felpillantok rá, mielőtt gyorsan elkapom a tekintetemet. Most magamon érzem a pillantását, de tíz másodperccel hosszabban kivárok, mint szeretném, és csak akkor nézek a szemébe. Bágyadt mosolyt villantok rá, mire ő rögvest vizsonozza, mint valami hálás kölyökkutyá. Mostanában jó kislány vagyok, pedig nehezemre esik; volt idő, amikor megszedített volna az efféle kis játszadozás izgalma, talán még a blúzom felső gombját is kigomboltam volna, és a nyelvemet lassan végigfuttattam volna a fogaim mentén. A kisfiú szüleit keresve a maradék néhány embert is végigpásztázom, ezúttal szántsándékkal tudomást sem véve Emrik apukájának epekedő pillantásáról.

Itt vannak Hermine legjobb iskolai barátnőjének, Amalie-nak a nagyszülei, ülnek szorosán egymás mellett, és egy öreg, megfakult, piros bádog sütisdobozból kekszet eszegetnek. Egy karcsú, vörösesszőke nő is ül az ajtó közelében, a melegtől pír kúszik végig szeplős, fehér mellkasán. Ő is a srácot nézi, és szerintem ő lehet az anyja, habár egy hangyányit meglep, hogy nyilván olyasvalakivel hozta össze a gyereket, aki erőteljes etnikai jegyekkel rendelkezik; a fiú annyira sötét bőrű, hogy az apjának még nála is sötétebb bőrűnek kell lennie, márpedig ebből a nőből nem nézem ki, hogy ilyen egzotikus ízlése lenne.

Más nincs itt; gondolom, a többi szülő odakint van a parkolóban, ők jobb szeretik a saját esőverte gubójukat meg az újságjukat, mint a nyúlós, forró levegőn átsüvítő, fülsértő gyerekhangokat hallgatni.

Hermine csoportja két igencsak felejthető műugráskísérlés után végre-valahára végez, és a lányom odajön hozzánk, ahol Nicolinével ülünk.

– Láttátok? – Csak úgy ragyog, elővillantja a széles, hússos rést, amely egyidejűleg hiányzó hat foga helyén tátong a szájában.

– Mesés volt – mondom, miközben felállok, összeszedem a dolgainkat, és oldalba bököm Nicolinét, aki éppen azt nézi, ahogy egy tízéves csaj Amerikában vastag alapozóréteget visz föl, majd szakavatott módon kontúrozza manóarcát. – Siess az öltözőben. Az előcsarnokban várunk.

Hermine nem siet az öltözőben, mi pedig Nicolinével türelmetlenül várakozunk a téglával burkolt előcsarnokban, és bámulunk kifelé az esőpázmákra, amelyek úgy járnak ide-oda a parkolóban, mint táncosok a bálteremben. Folyton az órára tekingetek, és már fél nyolc is elmúlt, mire Hermine előkerül, frissen szárított hajjal és leheletnyi rózsaszín ajakfényvel, annak dacára, hogy épp a zuhogó esőbe készül kilépni.

Valósággal a kezemben érzem a borospohár vékony, hűvös szárát, és egy kissé hisztériássá válok a gondolattól, hogy ma még hosszasan leszek kénytelen foglalkozni a lányokkal. Az ajtón kilépve összevesznek valamin, és sivító civakodásukon meg az eső zörömbölésén át csak akkor veszem ki a másik hangot, amikor már néhány lépést megtettem az esőben. Kurtán megfordulok, és a recepció nő áll ott, egy idősebb, fáradtnak látszó asszony feszes sűrű tincsekkel és

Boldog halloween! feliratú pulóverben. A nevemet kiabálja bele a felhőszakadásba, és közben integet, hogy menjek vissza. Annyira jellemző – valamelyik csaj nyilván otthagytott valamit.

– Cecilia, igaz? – kérdezi, amint újra belépek, már bőrig ázva. Megint észreveszem azt a kisfiút, akin az uszodában akadt meg a szemem. Egy padon üldögél, a padlót bámulja, hajáról a víz a barna járólapokra csöpög.

– Igen?

– Azon... azon gondolkodtam, nem tudná-e esetleg hazavinni ezt a kisfiút. Senki sem jött érte.

– Hogy érti azt, hogy senki nem jött érte?

A recepció közelebb lép hozzám, egész az ajtóhoz, és a hangját szinte suttogásig lehalkítva a padon ülő kisfiú felé mutat.

– Lehet, hogy valami félreértés... Tudja, hogy hol lakik. Odaát az Østerøyán, megnéztem a listában, nem tűnik nagyon messzinek onnan, ahol maguk laknak.

– Sajnálom, most igazán nem alkalmas – mondom, és újra kipillantok, ezúttal vágyakozón, a fekete, nedves éjszakába. – Nincs senki más, aki magával vihetné? Volt odabent egy nő, akiről azt hittem, hogy az anyja.

– Tartok tőle, hogy az nem lehet; már mindenki elment. – Az istenit Herminének, meg a hajszárításának.

– A szüleit már hívta?

– Igen. A szám, amit a fiú megadott, egyenest hangpostára megy.

– Busszal vagy valamivel nem tud menni? – A recepció kissé hűvös pillantást vet rám, és a vállam fölött célzatosan kinéz a szakadó esőbe.

Nicoline és Hermine tátott szájjal néz hol rám, hol a fiúra, hol a recepcióusra, aztán megint rám. Számukra egyértelműen felfoghatatlan a gondolat, hogy a szó szoros értelmében senki sem jön értük a különórájukra, és ennek így is kell lennie. Miféle szülő az olyan, aki nem jön a gyerekéért? És egyáltalán, vannak, akiket tényleg el kéne tiltani a szaporodástól.

– Jól van – mondom. – Persze hogy elviszem. – A srácre nézek, arra számítva, hogy feláll, és utánunk jön a kocsihoz, de ő ülve marad, és a padlót bámulja.

– Még sosem láttam itt – mondom a recepciónak. – Hogy hívják?

– Tobiasnak – feleli a nő. – Csak pár hete kezdett. Nyolcéves, de a korához képest elég kicsi, és korábban nemigen úszott, úgyhogy betettük őt a hétévesekhez.

– Értem. – Próbálok nem gondolni arra a plusz fél órára, amibe a gyerek szüleinek töketlenkedése fog kerülni nekem és a kandalló mellett még Johan hazaérkezése előtt elfogyasztandó hatalmas pohár Chablis-ra vonatkozó terveimnek. Odalépek az üldögélő sráchoz.

– Gyere – mondom, de ráébredek, milyen nyersen cseng a hangom. Letérdelek mellé, és csak ekkor néz fel rám. Idegesen rebbenő szemével olyan, akár egy veréb, de az arca lágy és aranyos, határozott, sötét szemöldök keretezi. Pöttyömnyi gyerek – lehetetlennek tűnik, hogy egy évvel idősebb az én masszív, magas Herminémnél. Van benne valami komoly és nem gyermeki, ami egy pillanatra megdöbbsent, de aztán igyekszem napirendre térni fölötte – nyilván annak az eredménye, hogy olyan családból való, amelyikben egy nyolcéves gyereket egy metszően hideg, nyirkos októberi

estén az uszodában felejtenek. – Gyere – mondom újra, ezúttal halkabban. Kinyújtott kezem nem fogja meg, de feláll, és összeszedi a holmiját.

A lányok a kocsiban ez egyszer néma csendben maradnak, csak az ablaktörlők ismétlődő, gyors surrogása hallatszik. Nicoline előreül mellém, és kifelé bámul a kikötő pisláloló fényeire, miközben útban Østerøya felé végighajtunk a városon. A tükörbe pillantva azt látom, hogy Hermine magáról megfeledkezve nézi Tobiast, aki sápadt arcoskáját az ablak felé fordítja tőle. Hermine rajzolgatni kezd a maga ablakán meggyűlő párába; nyílvezzővel átdöfött szíveket, nevének kezdőbetűit – H. W. –, mosolygó pofijú nyuszikat.

– Anyu? – szólal meg Nicoline.

– Igen?

– Kitennél minket otthon, mielőtt ezt a srácot hazaviszed?

Mindössze két perc a kerülő a házunkig, és nem ártana, ha a lányok időben nekikezdhetnének a szokásos esti tevékenységükhöz.

– Persze. Habár apu még nincs otthon. Tízkor fog le szállni a gépe.

– Oké.

– Legfeljebb húsz percig leszek oda, az alatt ti átöltözhettek pizsamába, és fogat moshattok.

Rákanyarodok a hosszú felhajtónkra, és ismét a sráca pillantok, miközben feltűnik a házunk. Meglehetősen impozáns látvány a maga fényes fekete tetejével, a számos halványan kivilágított ablakával, a tripla garázzsal, a sövényen épphogy csak átderengő úszómedencével, a tengerre néző panorámával és a hívogató piros ajtajával. Kíváncsi lennék, a srác járt-e már valaha ehhez hasonló otthonban,

de semleges arckifejezése semmit sem árul el. Az útra viszszaakanyarodva megpróbálok beszédbe elegyedni vele.

– Na, és melyik suliba jársz?

Csönd.

– Tobias?

Csönd.

– Te most... ööö, második vagy? Harmadikos?

Csönd. Feladom.

Lefékezek annál a címnél, amelyet a recepciós egy Sandefjordi Svømmeklubbos névjegykártya hátuljára írt fel: Østerøysvingen 8., de itt mintha semmi sem lenne. Hátrapillantok Tobiasra, de ő csak ül mozdulatlanul, mintha még sose járt volna erre.

– Tobias? Itt laksz? – Csöppnyit bólint, én pedig a sötétségen és az esőn át végre ki tudom venni egy, az úttól beljebb, egy sziklaszirt tetején álló építmény körvonalait.

– Hát akkor, szia – mondom, de a srác nem mozdul.

– Ööö, akarod, hogy odakísérjelek az ajtóhoz? – A srác lassan felemeli a tekintetét, hogy a szemembe nézzen, és van valami a pillantásában, amitől elfog a nyugtalanság. Bólint. Elfordítom a tekintetem, vissza arra a valamire, ami úgy néz ki odafönt, mint egy kis összetákolt faház, és átkozom az eseményeknek ezt a fordulatát. Már otthon lehetnék, lábamat az új InDesign zsámolyra föltéve, kezemben egy pohár friss borral, a *Skandináv Otthonok*at lapozgatva, a Missoni kasmírplédemmel az ölemben, a tűz pattogását és a szél zúgását hallgatva. Ehelyett itt vagyok a záporozó esőben egy néma, ismeretlen sráccal, és próbálok előkeríteni a szüleit. A kocsitól egy meredek kavicsos ösvényen a kis ház ajtajához szaladok, sarkamban a fiúval, aki látszólag tudomást sem vesz a jeges özönvízről. Bekopogok a papírvékony aj-

tón, amelyről hámlik a kék festék, ám az eközben résnyire nyílik, mintha nem is lett volna rendesen becsukva. Nem tudom, hogy az eső kopogását túlharsogó dübörgés a szívemből jön-e, vagy odabentről.

– Halló? – mondom hangosan színlelt magabiztossággal, és sarkig kitárom az ajtót. Az közvetlenül egy nappaliba nyílik, de a ház szemlátomást nem lakott – sehol egy bútor, kivéve egy kanapé csupasz favázát a szoba közepén. Mindenütt halomban áll a por, a sötét, nyirkos sarkokból pókhálók lógnak, a padló egérürülékkel beterítve. Sietve megfordulok az ajtóban álló srác felé, már semmi kétségem nem lévén afelől, hogy a dörömbölés valóban a szívemből jön.

– Tobias – mondom, és mindkét kezemmel megragadom a csontos vállát. – Ez az otthonod? – Bólint.

– Hol vannak a szüleid? – Semmi reakció.

– Tobias, nézz rám! Kénytelen leszel magyarázatot adni arra, hogy mi folyik itt! Te ebben a házban laksz? Nem úgy fest, mintha bárki is lakna benne. – Még mindig nem válaszol, de egy keskeny lépcsősoron fölfelé követem a tekintetét. Felszaladok a lépcsőn, a lépteim visszhangot vernek az üreges térben. Megborzongok a gondolatra, hogy csak áll ott magában a földszinten, a sötétben. Egy röpke pillanatra hálás vagyok a magam két lányáért. Minden hiányosságuk ellenére, és annak dacára, hogy bosszúságomra örökösen a szűnni nem akaró civakodásukat kell hallgatnom, a farsorban sincsenek ennek a gyerkőcnek a faramuciságához képest.

A lépcső tetején fehér, tisztának látszó IKEA-lámpa áll bedugaszolatlanul, de mintha csak nemrégiben tették volna oda a vastag porrétegbe. Bedugom a konnektorba, és körül-

nézek a fénytócsában. Két szoba van az emeleten, egy-egy a lépcsőház mindkét oldalán, meg egy kis falikút. Az egyik szobában koszos matrac támaszkodik a falnak, a sarokban pedig egy ruhákkal dugig tömött szemeteszsák áll. A másik szobában az ablak alatt egy kisebb matrac hever, egy szögön pedig képeslap lóg – Krakkó. Megfordítom, de nincs ráírva semmi.

Tobias ott van, ahol hagytam, odalent, mozdulatlanul áll az ajtóban, a tekintetét sem hagyja elkalandozni a szobában. Letérdelek elé, feltett szándékom, hogy megtalálom a módját, hogyan lehet vele kommunikálni.

– Tobias, most azonnal el kell mondanod, mi folyik itt. Eben a házban laksz? – Bólint.

– A szüleid hol vannak, Tobias? – Semmi válasz.

– Figyelj, muszáj lesz kihívnom a rendőrséget.

– Ne! – kiáltja, és meglep, hogy milyen erélyes a hangja – ránézésre elhaló nyivákolásnak képzeltem volna.

– Kénytelen leszek, Tobias. Nyilvánvalóan nem hagyhatlak itt ebben... ebben az üres házban. Hol vannak a szüleid, aranyom? – A zsebembe nyúlok az iPhone-omért, és csak ekkor eszmélek rá, hogy Nicolinénél maradt.

– Figyelj, most visszamegyünk hozzám, és telefonálunk egy-két helyre. Nincs miért aggódnod, Tobias. Te gyerek vagy, és nem csináltál semmi rosszat. Valószínűleg csak valami félreértés történt. Rendben? – Kurtán megrázza a fejét, és eddigi közömbös arckifejezését haragos tekintet váltja fel. Fölállok, és a kezéért nyúlok, amely hideg és nyirkos.

– Jól van, szívem. Minden rendben lesz. Segítek neked. – Egyenesen a szemembe néz, és egy aprót bólint, távoli, szomorú tekintettel.

Otthon a garázs előtt parkolok le, mert több mint valószínű, hogy az este hátralevő részében ezt az elhagyatott kislányt fogom ide-oda furikázni, mire a rendőrség kideríti, hogy tulajdonképpen hol is vannak a szülei, mert hogy otthon nem kuksolnak, az holt zihér. Leveszem a gyújtást, gyorsan belenézek a visszapillantó tükörbe, és kezemmel az ajtónyitón megdermedek. Tobias némán sír, hatalmas könnyecseppek bugyognak ki a szeméből, és egy pillanatra tévóváznak az állán, majd lecsöppennek a máris átázott farmerére.

– Hé... – mondom. – Hé... Gyere be! Csinálok neked egy forró csokoládét, és a lányaimmal megnézhetsz egy filmet is, amíg kitalálunk valamit, oké? – Azt hiszem, a fejét rázza, de olyan hevesen zokog, hogy nem lehetek benne biztos, nem reszket-e egyszerűen mindene.

– Kérem – suttogja végül. – Itt maradhatok ma este? Csak ma este? Holnap megjönnek. Ígérem. Megígérem! Csak ma este! Kérem, ne hívja ki a rendőrséget!

– Na de, Tobias, hát hol vannak? *Kicsodák* ők? A szüleid?

– Igen.

– Hol vannak?

– Holnap visszajönnek.

– Honnan tudod?

– Ők mondták. – Erre én megeresztettem egy hirtelen kis sóhaj. A lakóhelyük állapotából ítélve Tobias szüleinek egyetlen szavát sem hinném el.

– Kérem – mondja újra, és van valami a tekintetében, ami olyan nyers és sürgető, hogy egy pillanatra kivárok, mielőtt megszólalnék. Nemet kell mondanom. Ez a gyerek egyszerűen nem maradhat itt. Biztosan illegális csak úgy befogadni éjszakára egy gyereket anélkül, hogy lega-

lább a hatóságokat riasztanám. Felhívhatnám őket most, és akkor rögtön kijönnének; komoly külsejű, aktatászkás férfiak és nők üldögnének egész éjjel a nappalimban, és faggatnák ezt a jobbára néma srácot. Lenne itt telefonálgatás, sírás-rívás, könnyörgés, Johan döbönt arckifejezése, amikor mostantól fogva nem egészen két órán belül megjön a repülőtérről. Vagy... vagy elszállásolhatnám a vendégszobában, csak ma éjszakára, holnap reggel pedig első dolgom lenne eldobni őt az iskolába, és ennyi lenne. Akkor aztán az iskola törődhetne vele, ha a szülei mégsem térnének vissza.

– Oké – mondom. – Hát persze hogy itt maradhatsz éjszakára. De csak egy éjszakára. – A srác bólint, és feszes kis mosolyt villant rám, miközben a bejárat ajtóig megtesszük az utolsó néhány lépést. Mellette fából készült szív lóg, Nicoline műve, ő is festette be, és ez áll rajta: Isten hozta a Wilborg családban! Tobias hosszú pillanatokra megáll mellette, komoly arckifejezésében van valami, ami nyugtalanná tesz. Más is van még; valami a mosolyával kapcsolatban – ismerősnek tűnik, mintha már láttam volna őt valahol. Ez egy kisváros. Akárhol, akármikor láthattam már őt. Nem olyan furcsa ez. De van valami a mosolyában... valami ismerős.

– Isten hozott – mondom, és feszülten mosolyogva nyitva tartom előtte az ajtót, ő pedig bólint, és belép az előszobába.

NÉHA, HA az éjszaka legcsöndesebb óráján felébredek, amikor a ház mintha finoman zümmögne a maga andalító normalitásában, nesztelen léptekkel átvágok a folyosón, és egy darabig elálldogálok valamelyik lány szobájában. Mocca-

natlanul állok, hallgatom a halk, lassú lélegzés lüktetését. Dacára annak, hogy időnként pokollá teszik az életemet, és dacára annak, hogy igazából én is csak egy dolgozó anya vagyok, aki csillagászati áron próbálja összetartani ezt az egészet, olyan nagyon hálás vagyok értük. Elképesztő, hogy valaki, aki ennyire tökéletes és csodálatos, mint ők ketten, Johannal együtt engem válasszon szülőjéül.

Hermine akaratos, éles nyelvű és mesészép. Szellemes, független, és pici kora óta a szarkazmus mestere. Noline Johanra ütött – tetteiben és gondolataiban egyformán szívből jövően barátságos, és ezt nem lekicsinylésképpen mondom, mert nincs senki más a családban, aki olyan ízig-vérig és magától értetődően barátságos lenne, mint ők ketten. Noline egyszerűen azt szeretné, ha mindig mindenki jól kijönné egymással, és egykettőre megérzi, ha valami csak egy kicsikét is balul sült el. Egy napon még fantasztikus anya lesz belőle. Az a fajta, aki a szurtos, cukortól maszatos kis pofikákon felragyogó vidámságért él. Az a fajta anya, aki én egyszerűen nem vagyok.

Szeretem a lányaimat, kimondhatatlanul szeretem, de a szándékaim gyakran kifognak gyakorlatias képességeimen. Az a fajta szülő szeretnék lenni, aki órákon át felolvas nekik, miután egész délután csillogó rózsaszín, gluténmentes zabpelyhes unikorniskekszet süttött. Olyan anya szeretnék lenni, akinek az arckifejezése még akkor is nyugodt és harmonikus, amikor abban a percben már hetedszer kiabálják azt, hogy „anyu”. „Anyu, anyu, anyu!” „Igen”, szeretnék mosolyogni, „itt vagyok”. Egyszemélyes út menti pihenőhely, vegyes ételmiszerüzlet, szórazokoztatóközpont és szüntelen lelki támasz. Csakhogy én legtöbbször nem ilyen anya vagyok. Én olyan anya vagyok, aki egy *piscine de*

champagne-ról ábrándozik a Mala Beachen, aki törni-zúzni szeretne, amikor azok üvöltözve veszekszenek egymással, akinek egyáltalán nem végtelen az anyai türelme.

De azért imádom őket. Főleg azokon a csöndes, sötét órákon, amikor az arcuk olyan sebezhető és csupasz a holdfényben, a lélegzetvételük kontrollálatlan és békés, kezecskéiket védtelen arcuk alatt az állukhoz szorítják, elidőzve a gyermekkor legvégén.

Ma este minden más. Órákig heverek az ágyban, nem tudok elaludni, csak arra koncentrálok, hogy lélegzetvételemet Johan halk, szabályos ritmusához igazítsam. Egyik felem legszívesebben átmenne, és valamelyik lány szobájában elálldogálva meggyőződne róla, hogy tényleg ott vannak, hogy biztonságban vannak. Szeretném csöndesen végigjárni a házat, és konstatálni, hogy minden rendben, hogy minden úgy van, ahogy lennie kell, mégsem teszem, mert minden olyan furcsa, olyan más, és tudom, ha csak egyetlen hüvelyknyit is megmozdulok, sírva fakadok.

MÁSODIK FEJEZET

ITT SANDEFJORBAN mindenünk megvan. Azaz dehogyis van – és pontosan ezt akarom mondani. Itt semmi sincs azokból a nemkívánatos elemekből, amelyek sok más helyen olyan élvezhetetlenné teszik az életet: a környezetszennyezés, a szegénység, az ingatlanválságok, az elharapózott bünyözés, a bevándorlás problémái – hosszan folytathatnám. Ez itt nem az a hely, ahol kisfiúk bukkannak elő a semmiből, üres tekintettel, szülők nélkül, mindössze egy nejlonzacsakóval, benne egy batmanes fürdőgatyával meg egy koszlott babakék törülközővel. Sandefjord nem az a hely. Nem az volt.

Sandefjord az a hely, ahol az emberek élni szeretnének. Képeslapra illően bájos, lakályos és védett zug a maga fjordja fölött, az a fajta hely, amelyről a kevésbé vonzó helyek kígyót-békát összehordanak. Persze nem lehet őket hibáztatni – nem mindenkinek adatik meg az a privilégium, hogy egy ilyen helyen élhessen. Itt mindenkinek saját tulajdonú, szép otthona van, a garázsban új kocsija, jól fizető állása, évente nem is egy külföldi nyaralással, meg egy hegyi kunyhóval. Legalábbis mindenkinek, akit ismerek.

Ebédidőben futott be a hívás. Az utóbbi huszonnégy óra eseményei után épp csak hogy elkezdtem lazítani, és bár még csak egy órája voltam bent az irodában, úgy döntöttem, korán elkezdem az ebédszünetet, hogy megcsináltathassam a szempilla-hosszabbítást – Johan szereti. Ahogy a Kilenben lévő irodámból kiléptem, és elhaladtam a halüzlet, a télire partra vont csónakok meg a belső kikötő acélszürke vize mellett, az jutott eszembe, hogy az egész város arra hasonlít, amilyennek én érzem magam; fázósnak és a rengeteg esőtől elcsigázottnak. Menet közben többször is megnéztem a telefonomat; igazából nem is tudom, miért. És akkor, amikor ott feküdtem az asztalon, és fiatal lány már javában az új, seprűs szempilláimon dolgozott nagy műgonddal, meghallottam a táskámban heverő telefonom rezgését. Újra és újra. Munka nem lehetett – semmi olyasmivel nem foglalkozom, ami annyira sürgős lenne, hogy egymás után több nem fogadott hívást is megérjen. A szempillás lány egy pillanatra abbahagyta a munkát, és megkérdezte, nem akarom-e fölvenni.

– Dehogyan – mondtam, igyekezvén legyűrni a bosszúság hullámain. Valamilyen szinten már akkor is tudtam volna azt, amit most tudok?

– Cecilia Wilborg? – kérdezte egy bársonyos női hang, amikor a hatodik próbálkozás után fölvettem, és a szalonból újra kiléptem a szeles utcára.

– Igen?

– Helló. Vera Jensrud vagyok az Østerøyparken Iskolából. Örülök, hogy sikerült elérnem. Nem volt valami könnyű megszerezni a telefonszámát. Feltehetőleg tudja, hogy miért hívom.

– Félek, hogy nem. Én... ööö, most igazából nyakig benne vagyok valamiben – hazudtam a hámló bőrömet csipkedve. – Miben segíthetek?

– Igaz, hogy itt az iskolánál kitett egy kisfiút ma reggel?

– Igen. Igaz.

– Megkérdezhetem, milyen viszonyban van a gyermekkel, Wilborgné asszony?

– Semmilyenben. Egyáltalán semmilyenben. Most pedig, attól tartok, muszáj lesz...

Vera Jensrud félbeszakított. – De hiszen Tobias az ön családjánál lakik, jól tudom?

Kitört belőlem a nevetés, az eltűzött, felháborodott nyerítés.

– Tessék?

– Nézze. Ez a fiú nem ebbe az iskolába jár.

– Akkor melyikbe jár?

– Azt nem tudjuk. Nem hajlandó elmondani. Képzheti, milyen kiborító ez mindenkinek, legfőképpen persze ennek a kisgyerekeknek. Na már most, sürgősen meg kell tudnunk, hogy ki ő, és kihez tartozik, de eddig csak azt tudtuk belőle kiszedni, hogy önöknél lakik.

Futólag fölpillantottam az irodaépületemre, és próbáltam megállni, nehogy felvisítsak.

– Szó sincs róla, hogy nálam lakna! Nem ismerem azt a gyereket!

– De ön tette itt ki ma reggel?

– Hát igen, de tegnap este láttam őt először.

– Rendben van. – Vera Jensrud hangja bizonytalanul csengett, mintha nem igazán tudná, hogy a félig kuka nyolcévesnek higgyen, vagy nekem. – Várjon csak. Azt mondja, tegnap este találkoztak először? Akkor mégis önöknél szállt meg?

Tétováztam. Félelem szivárgott belém, csúf és hideg félelem, mint valami méreg a bőröm pórusain át. A szél cibálta a dzsekimet, és az irodához visszavezető rövid utat futva tettem meg.

– Igen. Nézze, nagyon különös szituáció volt. Azt mondta, a maguk iskolájába jár, úgyhogy gondoltam, legjobb lesz, ha ott teszem ki.

– Feltehetőleg tegnap este beszélt a szüleivel, mielőtt hazavitte magukhoz? Igazából ezért telefonálok, hogy megtudjam, van-e tudomása róla, hogy miként lehetne őket elérni.

– Én... ööö... A hölgy az uszodában többször is próbálta őket hívni, de nem vették föl a telefont.

– És amikor ön próbálta, később, otthonról?

– Én... én nem próbáltam. Tobias kifejezetten arra kért, hogy ne tegyem.

– Wilborgné asszony, ez a fiú nem több nyolcévesnél. Nem jutott eszébe felhívni a szülőket, mielőtt egy kisgyereket befogadott volna éjszakára?

– Sajnálom, hogy nem tudtam segíteni. Sajnos, most mennem kell... – hebegtem, és letettem a telefont. A kijelző még el sem sötétült, máris újra csöngeni kezdett, és amikor észrevettem, hogy a pasik az enyémmel szemközt irodából figyelnek, fölvettem. A mellkasomat kidüllesztettem, de a fejemet elfordítottam tőlük, hogy ne lássák a heves bosszankodásomat.

– Mi az? Megmondtam, hogy nem tudok segíteni.

– Wilborgné asszony, Thor Ellefsen rendőrfelügyelő vagyok. Itt ülök Vera Jensrudnél, az Østerøyparken Iskola szociális ügyekkel foglalkozó tanáránál, valamint a szociális szolgálat képviselőjénél. Feltétlenül le kell ide jönnie, amilyen gyorsan csak tud, hogy megbeszélhessük ezt a helyzetet.

– Nézze – mondtam olyan behízelt hangon, amilyen csak tőlem telt, pedig addigra már kövér pánik fogott el, és éreztem, hogy a tudatom egyfajta kiürült, tompa állapotba húzódik vissza. – Természetesen szeretnék segíteni, és borzasztóan sajnálom azt a szegény gyereket. Csak nem hiszem, hogy bármivel is hozzá tudnék járulni az önök... az önök nyomozásához.

– Azt mondja, maguknál lakik.

– Hát nem.

– Ez tényleg a legfurcsább szituáció, amivel valaha is találkoztam. Mit gondol, ide tudna érni negyed órán belül? Szerintünk a férjét is magával kéne hoznia.

– Johant? Áh. Áh, nem. Arra igazán semmi szükség.

– Az ehhez hasonló esetekben jobban szeretjük, ha mindkét szülő jelen van. Minden segítséget nagyra értékelnénk, amivel ön és a férje szolgálhat. Ha gondolja, szívesen felhívjuk őt, hogy elmagyarazzuk.

– Ne. Ne, majd én felhívom.

Az ingerültség helyét a féktelen düh vette át. Miután letettük, kibámultam az enyhén háborgó tengerre, a csinos kis part menti házak soraira, az alacsonyan lógó, szürkésfehér égboltra, az út túloldalán lévő parkban letaposott falevelek okkerszínű foltjaira.

Világéletemben szerettem ezt a várost, de az ilyen pillanatokban utáltam, és legszívesebben végiggázoltam volna rajta, mint valami óriás, mindent szétzúzva és felgyújtva, ami az utamba kerül, hogy csak elszenesedett forgácsok maradjanak belőle. És most is, ahogy lassan és háborgva hajtok visszafelé az iskolába, ahol ma reggel Tobiast kitettem, ugyanilyen tébolyultnak érzem magam. Néhány kocsival az enyém előtt látom Johanét, és elképzelem őt, ahogy

komolyan és töprengve ül a volán mögött, körbepillantva engem keres, és nyugtalankodik, amiért beidézte a rendőrség. Majd aggódni fog a gyerek miatt, tördelni fogja a kezét, és azon stresszel, hogy milyen hatással lesz rám a szituáció. Mielőtt még észrevenne, és a megérkezésem előtti utolsó néhány percet kihasználva át kell futnom az előző esti és a ma reggeli eseményeken, hogy majd hajszálpontos legyen a fogalmazásom.

Mire Johan a repülőtérről hazaért, odahaza sikerült visszaállítanom a normalitás látszatát. A srác jelenlététől felzaklatott lányok addigra engedelmesen lefeküdtek; a furcsaság érzése továbbra is ott lengedezett a ház levegőjében. Tobiast Marialuz pincelakásbeli régi szobájában helyeztem el, és futólag rossz érzésem támadt, amiért két teljes emelettel odébb hagytam őt magára, ráadásul egy ilyen nyugtalan éjszakán. Azt kellett tennem, amit a saját családom szempontjából helyesnek éreztem, nem igaz?

A földszinti ajtót hallottam halkán becsukódni, amit Johan lépteinek ismerős dobbanása követett. Amikor a lépcső tetején megjelent, a padlótól a mennyezetig érő ablakoknál álló sezlonon ültömben feléje fordultam, és a legkáprázatosabb mosolyomat villantottam rá. Számtalan kis fémedényben már korábban gyertyát gyújtottam, a kandallóban pedig félénk tűz pislákol. Az asztalon kibontott palack állt, benne Johan kedvenc vörösborával, Côte de Beaune-Villages-zsal. Töltöttem neki egy pohárral, és néztem, ahogy a szemét dörzsölve kimerülten letelepszik a kanapéra. Odabújtam hozzá, és a legszebb rajongó-feleség arccal fordultam feléje.

A férfiakkal, úgy veszem észre, az a gond, hogy a laza távolságtartás, a szigorú szemrehányás és a hamisítatlan

imádat körültekintően adagolt kombinációjával kell velük bánni. Ez meghökkenti, éberen tartja őket – az ember nem lehet örökké kedves. Öreg hiba.

– Bébi – suttogtam –, fáradtnak látszol. Tessék lefeküdni, de íziben... – Kissé összehúztam a szemem, és az egyik kezem a combjára tettem. – Hiányoztál... – Johan elmosolyodott, csinos arca hálásan derült fel erre a szívélyes istenhozottra. Nem vagyok én mindig ilyen nyájas – hogy finoman fogalmazzak –, amikor elrepül valahová négy napra, és itt hagy egyedül a gyerekekkel.

– Valamit el kell mondanom – folytattam. – Hermine egyik barátja az úszóklubból nálunk tölti az éjszakát, rendben? Odalent van, Marialuz ágyában.

– Tanítási napon?

– Igen... Azt hiszem, volt valami családi gubanc, úgy-hogy gondoltam, így lesz a jó.

Johan elgondolkodva bólogatott.

– De miért nem odafönt helyezted el valamelyik vendégszobában, a mi szintünkön?

– Hermine és Nicoline gyalázatosan viselkedett ma este, üvöltözve veszekedtek egymással. Gondoltam, jobb lesz, ha magára marad. – Kierőszakoltam magamból egy kis nevetést. – Nem mintha nem ugyanaz a tető lenne a fejünk fölött. Azonkívül nagyon fáradtnak látszik. Egy kis pöttöm.

– Mit is mondtál, édesem, milyen családi gubanc volt náluk? – Johan a homlokát ráncolva bámult a borospohara alján lévő rubinvörös üledékbe.

– Ó, igazán nem is tudom. Nem akartam túlzottan belebonyolódni, hogy őszinte legyek. Gyere! – Kivettem a kezéből a borospoharat, és úgy tettem, mintha felhúznám. Lábujjhegyre álltam, és a számat csókra kínálva hátradön-

töttem a fejem. Johan még mindig a gondolataiba látszott merülni, de azért lehajolt, és szemérmesen szájon csókolt. Közelebb húztam magamhoz, és nyelvemet a szájába csúsztatva szorosan hozzásimultam. Egy idő után elhúzódott, és kábultan, de boldogan nézett rám.

– Bébi... – suttopta.

– Csss – mondtam, és a puha sötétségben félig futva együtt mentünk föl a lépcsőn. Ahogy a folyosón őt megelőzve a hálósobánk felé tartottam, futólag kipillantottam a tetőablakon, és azt láttam, hogy egy nyugtalanítóan idegenszerű telihold zuhogó esőtől elmosódott ábrázata bukkan elő egy vastag felhő mögül. A gondolataim hirtelen oda iramodtak, ahová sosem engedem őket; egy másik hideg, sötét éjszakához, életem legsötétebb éjszakájához.

Valósággal hallottam a lángok pattogását, az odakint süvöltő szelet, a saját kapkodó lélegzetemet, amelyet időnként éles, önkéntelen üvöltések tarkítottak, ahogy újra belém hasított a fájdalom. Még mindig nem tudom elhinni, hogy túléltem... Engem nem lehet egykönnyen kiborítani, de abban a pillanatban, miközben azzal küszködtem, hogy Johan mohó csókjait viszonzzam, éreztem, hogy előnt a pánik, és úgy kellett visszanyelnem a könnyeimet. A félelem nem enyhült, és miközben Johan rám mászott, muszáj volt kinyújtanom a kezem, és felkapcsolnom az éjjelilámpát, hogy lássam, valóban ő az.

Utána, amikor a légzése már lassú, egyenletes dorombolássá szelődött, még hosszú ideig hevertem hanyatt, és azon igyekeztem, hogy forró könnyeim le ne csorogjanak az arcom két oldalán. Már nem a régi, rossz emlékek miatt omlottak, nem is magam miatt, hanem egy pöttömnyi srác után.

JOHAN A PARKOLÓBAN vár rám, én pedig két helyet is elfoglalva ügyetlenül a Teslája mellé parkolok. Mosolyog, de a tekintete komoly marad.

– Azt mondták, arról a kissrácról van szó.

– Ja, nyilván – mondom, és a kavicsos ösvényen elindulok a vidám sárga iskolaépület felé.

– Tegnap este mintha nem mondtad volna, miféle családi gondjai voltak.

– Ugyan már, Johan, várnak minket. Mondtam már, hogy nem tudom. Tegnap este csak segíteni akartam rajta, és feltételeztem, hogy másnap az iskola majd képes lesz megoldani, akármilyen problémáról legyen is szó.

– Hát akkor... akkor mit keresünk mi itt?

– Olybá tűnik, hogy tulajdonképpen nem is ebbe az iskolába jár.

– Na de... de ő azt mondta, hogy ide jár. Akkor végül is hová jár?

– Hát, úgy tűnik, mindenki ezt szeretné megtudni. – Ebben a pillanatban egy férfi és egy nő tűnik fel az iskola főépülete melletti kisebb épület kapujában, és integetnek, hogy arra menjünk.

– Hadd vigyem én a szót, oké, bébi? – mondom halkán, és biztatóan rámosolygok a férjemre.

Odabent bemutatnak bennünket Thor Ellefsen rendőrfelügyelőnek, a szociális ügyekkel foglalkozó tanárnőnek, Vera Jensrudnek, és a szociális szolgálat képviselőjének, Laila Engebretsennek. Ez utóbbi halványan ismerősnek tűnik, és eltart egy darabig, mire rájövök, hogy miért; valamikor Laila Hansennek hívták, és együtt jártunk általános iskolába. Akkoriban félénk, dundi lány volt rendetlen copfokkal, kéz alatt vett ruhákban, és most sem sokban

különbözik ettől. Az *ápolatlan* szó jut róla eszembe. Azt el kell ismernem, hogy idétlenül magas és „nagycsontú” lányból olyasféle lett, akit egyesek, gondolom, talán szoborszerűnek mondanak, de a leghatározottabban megőrizte azt a langaléta, bohócos megjelenését, amelyre gyermekkoromból emlékszem. Meglep, hogy férjhez ment, és megváltotta a nevét, kíváncsi vagyok, vajon miféle férfi vonzóddhat olyasvalakihez, aki ennyire híján van minden érzékiségnek, mint ez a nagydarab hölgyemény.

Ránk mosolyog, őszinte mosollyal, mielőtt vonásai szomorú szigorúságba rendeződnek. Egy kis ablak felé biccent, amelyen át egy másik helyiségbe látni, ahol Tobias a padlón ül, és állatfejeket mintázó vidám IKEA-párnák halmai közt rajzfilmet néz. Rezzenéstelenül bámulja a képernyőt, pedig nyilván tudatában van az ablaknak, az őt nyugtalanul kukkoló embereknek. Csomó képződik a gyomorszájamban, mintha egy kéz a beleimet csavargatná. Elfordulok tőle, így Verával, Lailával meg Thorral kerülök szembe, és igyekszem tükrözni a szociális munkás aggodalmas, együtt érző arckifejezését.

– Cecilia, Johan – mondja Laila. – Mindkettejüknek köszönöm szépen, hogy eljöttek, és főleg, hogy így ukmukfukk. – Szemöldökömet felvonva egyetértően csücsöríték – ukmukfukk, valóban, de aztán eszembe jut, hogy itt most a segítőkészség és a nyugtalankodás benyomását kell keltenünk.

– De hát ez csak természetes – mondom. – Nagyon aggodunk Tobias miatt.

– Igen – mondja Vera Jensrud.

– Megmondom őszintén, ez egy rendkívül szokatlan situáció – fűzi hozzá Thor Ellefsen. – Harminckét éve va-

gyok rendőr Sandefjordban, és őszintén mondhatom, hogy még soha semmi efféle nem történt. Kissé tanácstalanok vagyunk, és azt reméljük, hogy önök segíthetnek nekünk összerakni néhány kulcsfontosságú információt. – Johannel együtt bólintunk. Ahogy leülök egy alacsony, zöld kanapéra, az ablakon át szem elől veszem Tobiaszt, de a fejemben élénken ott van, mintha ennek a kis idegennek minden egyes jellemvonását memorizálta volna az agyam; a sima olívabarna bőrt; a lógó fekete haját; a felnőttes, kifejezéstelen tekintetét; a túlságosan nagy, hegyes fogakat, melyek mintha épphogy csak most nőttek volna ki; az oldala mellett ökölbe szorítva tartott kicsi, keskeny kezeket.

– Megtenné, hogy töviről hegyire elmeséli a tegnap este történeteket, amelyek oda vezettek, hogy Tobiasz az önök családi otthonában töltötte az éjszakát? – folytatja Ellefsen.

Bólintok, megköszörülöm a torkom, és beszélni kezdek. Elmesélem nekik, hogy vettem észre a medencénél Tobiaszt, és hogy mintha félt volna valamitől. Elmondtam nekik, hogy a recepció szerint senki sem jött érte, és hogy a szüleihez kapott szám egyenesen hangpostára ment. Hogy arra kért, legyen szíves kitenni a fiút az østerøyai címen. Elhallgatok, idegesít, ahogy mindannyian engem néznek.

– Mi volt a cím?

– Østerøysvingen 8.

Laila Engebretsen bólint.

– Ő is ezt a címet adta meg nekünk – mondja csöndesen. – Az a szegény fiú. Trauma érte. Nem bízik a felnőttekben. Két órámba telt, mire egyetlen szót kiszedtem belőle.

– Az a gond – mondja Ellefsen felügyelő –, hogy az Østerøysvingen 8. alatti ház 2010 óta üresen áll, akkor halt

meg a tulajdonosa, egy idős hölgy. A fia, aki örökölte, Kristiansundben él, és nem jár ide.

– De hát... én bementem oda. A fiúval. És, ööö, nekem úgy tűnt, hogy valaki használta nemrégiben. Az emeleten matracok voltak, egy új lámpa...

– Úgy értesültünk, hogy az épületet néhány alkalommal foglaltházként használhatták. Kétszer-háromszor be is ugrottunk, de mindig üresen találtuk. A múlt télen volt itt néhány alkalmi munkából élő lett, akik nem rendelkeztek bejelentett lakhellyel. Továbbá, mint azt talán tudják, az utóbbi években van itt Sandefjordban néhány kelet-európai koldusunk. Románok. Kíváncsiak voltunk rá, hogy időnként nem abban a házban alszanak-e.

– De mi lesz Tobiasszal? – kérdezi Johan, az arca vörös és foltos. A felháborodástól szokott ilyen lenni, és csak elképzelni tudom az adott pillanatban a fejében kavargó gondolatokat – olyan jóságos és érzékeny az én Johanom.

– Neki ki fogja gondját viselni? – A lábamat diszkrétén, de határozottan Johanéhoz szorítom. Meg kell értenie, hogy itt most én beszélek.

– Ő a házfoglalók fia? – kérdezem. – Nyilván...

– Vizsgáljuk a dolgot, de az évek során semmiféle jelentést nem kaptunk arról, hogy az átutazóban lévő kelet-európai csoportok bármelyikével is gyermekek lennének. Azonkívül hibátlanul beszél norvégül.

– Cigánynak *látszik* – mondom.

– Cigánynak? – kérdezi Laila, bociszemével egyszerűen szúrósan néz rám.

– Hát, igen. Maguk mondták, hogy problémák voltak az ide koldulni járó románokkal. Nekem eléggé valószínű-

nek tűnik, hogy ő is közéjük tartozhat. – Laila valamit ír a noteszébe. Látom is onnan, ahol ülök: *román?*

– Rendben, visszatérve a tegnapi estéhez. Mit tett, amikor rájött, hogy az Østerøysvingen 8-ban senki sincs? – Elfelesen felügyelő hosszasan állja a tekintetemet, én pedig irracionális módon ideges vagyok; végtére is, semmi rosszat nem csináltam.

– Föl... föl akartam hívni valakit.

– Kit akart fölhívni?

– Gondolom, azt a hölgyet az uszodából. Ha nem értem volna el, megpróbáltam volna a rendőrséget vagy a szociális szolgálatot.

– De nem tette?

– Hát, megtettem volna, de rájöttem, hogy a telefonom otthon maradt, az idősebbik lányomnál. Minecraftot játszott rajta a kocsiban.

– Rendben van. És mit csinált ezután?

– Hát, hogy őszinte legyek, valami eléggé ijesztő dolog történt. A ház... olyan üres és hideg volt. Odakint fagyott, és tombolt a szél, kimerült voltam a hosszú nap után, a keddi napjaim borzasztóak. A srác pedig, mármint Tobias, hát – olyan rettentően megsajnáltam őt. Nem tűnt meglepettnek az elhagyatott ház láttán. Kiürültnek, összetörtnek, levertnek látszott. Visszaültünk a kocsiba, és hazahajtottam. Gondoltam, készítek neki egy forró csokoládét meg valami harapnivalót. Azt terveztem, hogy telefonálok egy-két helyre...

– De nem tette.

Nagyot nyelek, és megpróbálom helyreállítani ártatlan-és-aggodalmas arckifejezésemet, de az eszem visszahátrál ahhoz az irracionális, fekete pánikhoz, és legszívesebben

felállnék, és kironتانék az ajtón, hogy a kocsinhoz fussak, és itthagyjam ezeket az udvarias arcokat, a szűrös szemeket és az örökös kérdéseket.

– Nem, nem tettem.

– És miért nem, Cecilia? – kérdezte nyájasan Laila.

– Mint már mondtam, fáradt voltam. Zavarodott. Amikor hazaértünk, Tobias megkérdezte, hogy ott maradhat-e éjszakára. Valósággal könyörgött. Mondtam neki, hogy telefonálnom kell néhány helyre, ezt még ki kell gondolnom, de ő olyan lehangolt és zaklatott lett, hogy egyszerűen nem tudtam, mitévő legyek. Gondolom, nem láttam benne semmi rosszat, ha arra az egyetlen éjszakára megengedem neki, hogy ottmaradjon. Azt mondta, ebbe az iskolába jár, így aztán megnyugodtam, hogy maguk majd fognak tudni segíteni rajta, ha tényleg valami komolyabb családi probléma merült fel.

– Én azt gondoltam volna, hogy reggel bejön az iskolába Tobiasszal, és meggyőződik róla, hogy tényleg minden rendben van-e – mondta lassan Vera Jensrud, és úgy nézett rám, mint aki inkább valami bűnözőt készül behúzni a csőbe, nem pedig egy aggódó anyának tesz föl néhány rutinkérdést. A szuka.

– Hát, én akartam, de ami azt illeti, ő arra kért, hogy ne tegyem – mondom. – Azt mondta: „Köszönöm, de innen már egyedül is megy.” Ezt mondta. – Igazából arra kért, hogy kísérjem be, mire én azt mondtam, hogy rohanok, és áthajoltam előtte, hogy kinyissam a hátsó ajtót, amitől csípős levegő töltötte meg az autót. Aztán addig bámultam ki felé az ablakon, amíg azt nem hallottam, hogy megmozdul, majd egy nagyon halk puffanással becsukja az ajtót. Forrónak érzem az arcomat. Viszket a lábam. Gyorsan Johanra

pillantok, és azon kapom, hogy engem néz, arcán együtt
érező kifejezéssel, amibe valami más is vegyül – a döbbenet.

– De hát még csak hétéves – mondja Vera Jensrud, és
valamit leír egy jegyzetömbre. Legszívesebben behúznék
egyet abba a jellegtelen, ráncos képébe.

– Nyolc – mondom én.

Hosszú csend áll be. Még mindig magamon érzem Jo-
han pillantását. Laila Engebretsen a noteszét zizegteti, min-
den valószínűség szerint azért, hogy a feszültséget megtörje.

– Akárhogy is. Örülünk, hogy most itt van.

– És... és mi lesz most szegény gyerekkel? – kérdezem.

Laila Engebretsen gyors pillantás vált Ellefsen felügye-
lővel.

– Nos, nyilvánvalóan abszolút mértékben megteszünk
minden tőlünk telhetőt, hogy a fiú származását megállapít-
suk, és hogy a családját megtaláljuk. Rövid távon itt San-
defjordban fog lakni egy biztonságos családi környezetben.

Bólintok.

– És hosszabb távon?

– Nos, természetesen azt reméljük, hogy meg tudjuk ezt
oldani, és a lehető legnagyobb esélyt nyújthatjuk Tobiasnak
egy stabil családi élethez.

– Tehát rövid távra már találtak neki valami he-
lyet? – kérdezi Johan, az arca feszült az aggodalomtól.

– A nemzetközi migránshelyzet következtében, amikor
is Norvégia már eddig is több száz, ha nem több ezer, kísé-
rő nélkül érkező gyermekkel szembesült, a mi régiókban
sajnos teljesen kifogytunk a rövid távú nevelőcsaládokból.
Egy ehhez hasonló traumát okozó szituáció jelen szakaszá-
ban az a legfontosabb, hogy lehetőség szerint minél inkább
korlátok közé szorítsuk azokat a változásokat, amelyeknek

a gyermek ki van téve. Szeretnénk megkérdezni, hogy hajlandóak lennének-e megfontolni a lehetőséget, hogy egy rövid időre, esetleg egy-két hétre befogadják Tobiast. Szemléltatást megkedvelte önöket. És természetesen tudjuk, hogy biztonságos családi háttérrel fognak tudni neki biztosítani, amíg mi ezt a helyzetet megoldjuk.

Laila Engebretsen várakozóan néz rám, mintha valami abszolút indokolható szívességet kérne tőlem, például, hogy öntözzem meg a növényeit, vagy menjek el a postájáért, amíg ő odavan Tenerifén. Nekem meg konkrétan eláll a szavam. Határozottan megrázom a fejem, de miközben ezt teszem, már azt veszem észre, hogy Johan bólogat. Le-föl jár a feje, és én legszívesebben odanyúlnék, hogy bepancsoljak neki, ennek az ostoba tökfilkónak; remeg a szája széle, de még a szeme is könnyektől csillog.

– Hát persze hogy befogadjuk – mondja, és aztán –, köszönjük. Köszönjük.